

OMAT VIAT TOISEN NISKOILLE*

„Iskran” 92. n:ssa on julkaistu artikkeli „Varman kurssin mutkia”, jossa yritetään todistella, ettei „Vperjod” todellisuudessa lainkaan pidä järkkymättä ja horjumatta kiinni vanhan „Iskran” periaatteista ja linjasta, vaan päinvastoin seuraa mutkitellen uuden „Iskran” jälkiä. Itse asiassa tämä väite on siinä määrin huvittava, ettei siihen kannattaisi vakavasti pysähtyäkään. Tässä ei ole kuvavaa uusiskralaisen polemiikin sisältö, sillä sisältöä siitä nimenomaan puuttuu, vaan sen menettelytavat. Näihin menettelytapoihin kannattaa pysähtyä; niiden erittely osoittaa meille, että on olemassa polemiikkia ja polemiikkia. Vanhasta „Iskrasta” ei pidetty sen polemiikin vuoksi, mutta ei yksikään ihminen ole edes aikonutkaan koskaan julistaa tuota polemiikkia periaatteettomaksi. Uutta „Iskraa” halveksitaan polemiikin vuoksi, sillä niin käytännönmiesten joukko kuin johdonmukaiset rabotshejedelolaiset ja „sovittelijatkin” Plehanov etunenässään näkevät polemiikin periaatteettoman luonteen.

Aikomuksenamme onkin näyttää lukijalle, millaisia menetelmiä tällainen polemiikki käyttää.

Seuratkaamme „Iskraa” askel askelelta. „Vperjod” sysää puoluetta kahtiajakaantumiseen,— sanoo se. Tuo ei ole totta. Kaikki, jotka ovat tutkineet puolueen kriisiä asiakirjojen eikä lorujen perusteella, tietävät, että juuri vähemmistö heti toisen edustajakokouksen jälkeen jakoi puolueen kahtia, joskin salaisesti, muodostamalla salaisen järjestön. Puhuessaan nyt totuutta vastaan „Iskra” teeskentelee. Avoimen kahtiajakamisen vuoksi voidaan

* Myöhästynyt tilan puutteen vuoksi.

vihata, salaisen vuoksi ei voida olla halveksimatta. „Vperjod” ei halua salaista kahtiajakaantumista, siinä kaikki.

Edelleen, meidät halutaan todistaa syyppääksi ristiriitaisuuteen kysymyksessä, joka koskee autonomismia ja sentralismia. Lenin näet „Askelissa” * vakuutti, että autonomismi on opportunismien periaate, mutta nyt Enemmistökomiteain Byroo itse puoltaa paikallisten komiteain mahdollisimman laajaa autonomiaa. Lenin vakuutti, että byrokratismien suhde demokratiin on yhtä kuin vallankumouksellisen sosialidemokratian organisaatioperiaatteen suhde opportunismien organisaatioperiaatteeseen, mutta Enemmistökomiteain Byroo itse puhuu byrokratismista. Tällainen on meihin kohdistuneen syytöksen sisältö. Se perustuu taaskin suoranaiseen valheeseen. „Askelissa” (ja ennen „Askelia” „Kirjeessä „Iskran” toimitukselle” **) Lenin on kymmeniä ja satoja kertoja selittänyt ennakoita, sanonut, muistuttanut ja tähdentänyt, että byrokratismivastaiset, autonomismia puolustavat y.m.s. fraasit ovat äärimmäisen epämääräisiä, merkitykseltään mitä moninaisimpia ja mielivaltaisesti tulkittavia. Lenin on sadat kerrat sanonut, että näillä fraaseilla on itse asiassa verhottu ainoastaan kooptointihalua. Nuo Leninin sanat ovat nyt osoittautuneet täydellisesti oikeiksi ja mitä dokumentaarisimmalla tavalla. Jos myönnyttään ottamaan nuo sanat periaatteellisesti, sanoi Lenin (jos myönnyttään!), niin silloin huomaamme seuraavaa. Byrokratismi yleensä ottaen voi merkitä toimistomuodollisuutta, volokiittaa, paperitulvaa, muodollisia vastauksia. Tuollainen byrokratismi on pahaa, sanoi Lenin ja havainnollisesti sanojaan Martovin tunnetulla sääntöjen luonnoksella. Vähänkin rehelliselle lukijalle on selvää, että Enemmistökomiteain Byroo puhuu tällaisesta byrokratismista, ja „Vperjodin” syyttäminen ristiriitaisuudesta osoittautuu lapsellisuudeksi. Byrokratismi voi merkitä jonkin opposition laillisten, ja jos niin voisi sanoa, „luonnollisten” oikeuksien loukkaamista, taistelua vähemmistöä vastaan väärinä keinoja käyttäen. Tuollainen byrokratismi on mahdollista, sanoi Lenin, mutta siinä ei ole mitään periaatteellista. Taisteltava sitä vastaan on, taisteltava kehittämällä vähemmistön oikeuksien konstitutiivisia takeita.

* Ks. Teokset, 7. osa, ss. 191—410. *Toim.*

** Ks. Teokset, 7. osa, ss. 191—410 ja ss. 101—105. *Toim.*

Kallionlujat eli, kuten nykyään sanotaan, vperjodilaiset ehdottivat ensimmäisinä selvästi, suoraan ja avoimesti tällaisia takeita tunnetussa 22:n julkilausumassa *, joka ilmensyi elokuussa, 7 kuukautta sitten, ilman että uusiskralaiset olisivat sen perään tehneet pienintäkään yritystä määritellä selvästi suhteensa tuohon julkilausumaan.

Mutta tällaisten byrokratismi-, antiautononismi- y.m. käsitysten ohella on mahdollista niiden ymmärtäminen todella periaatteellisesti, ei erillisiksi vääryyksiksi, äärimmäisyyksiksi y.m.s., vaan koko organisaation yleisiksi periaatteiksi. Sellaista ymmärtämistä ovat meille tyrkyttäneet vastoin tahtoamme ja vastarinnastamme huolimatta menshevikit. Sekä „Kirjeessä „Iskran” toimitukselle” että „Askelissa” Lenin on sadat kerrat varoittanut tällaisesta ymmärtämisestä, joka hämää kriisin ja kahtiajakaantumisen konkreettisen ja faktillisen kulun. Lenin kehoitti avoimesti „Kirjeessä „Iskran” toimitukselle”: jättäkää riidat, herrat, niissä on $\frac{9}{10}$ rettelöintiä! Siitä käytiin Leninin kimppuun, ja Pää-äänenkannattaja rupesi todistelemaan, että on olemassa periaatteet. No, jos niin on laita, niin autononismien *periaate* on sos.-dem. organisaation todella opportunistinen periaate, vastasi Lenin ja aina vastaavat vperjodilaiset. Jos niin on laita, niin silloin teidän byrokratisminvastaiset huutonne ovat periaatteellisesti täysin samaa maata kuin Ranskan jauresilaisten, Saksan bernsteiniläisten, Italian reformistien huudot. Kas siten on asia; vakuuttuakseen siitä riittää, kun tutkii puolueen kriisiä asiapapereiden pohjalla eikä kaverin vakuuttelujen nojalla. Jo II edustajakokouksessa Lenin sanoi bundilaiselle Lieberille (katso pöytäkirjoja), että pikkumaisen sentralismin vastapainoksi hän tulee puolustamaan „jonkin” Tulan komitean autononiamia **; Lenin ei edes äännähtänytkään tämän autononiamien turvaamista vastaan puoluesääntöjemme 8. pykälässä. Mutta autononiamien *periaatetta* ei ole koskaan puoltanut enempää Lenin kuin Enemmistökomiteain Byrookaan; sitä ovat puoltaneet Akimov, Lieber, uusiskralaiset. Asiaatuntemattoman lukijan silmissä ei tietenkään ole vaikea sotkea asiaa sieppaamalla sieltä täältä sanoja, jotka on sanottu kerrassaan erilaisissa yhteyksissä ja jotka ovat merkitykseltään aivan erilaisia,— mutta

* Ks. Teokset, 7. osa, ss. 441—449. *Toim.*

** Ks. Teokset, 6. osa, s. 471. *Toim.*

sanomalehtiin, jotka polemisoivat tuollaisten sieppaamisten avulla, suhtaannutaan kuin „Novoje Vremjaan”⁷⁷.

Ottakaa „Työmiehen” kirjanen. Mikä on „Iskran” sotke-
man asian ydin? Se, että periaatteettomat henkilöt joutuivat
karille kirkuessaan autonomismin y.m.s. periaatteesta, sillä
vastauksena saattoi olla vain valinnallisuusperiaatteen
vaatiminen. Karille joutuneet rupesivat silloin peromaan.
Vperjodilaiset sen sijaan ovat sanoneet ja sanovat: autonomi-
smi- ja demokratismifraaseilla ja -„periaatteilla” keikaile-
minen on sopimatonta, mutta jos on tarpeen tehdä vakavia
ja asiallisia muutoksia sääntöihin Venäjän oloissa mahdolli-
sen demokratismien hengessä, niin pohtikaamme niitä suo-
raan ja avoimesti. „Vperjod” esitti „Työmiehelle” haasteen:
osoittakaa sosialidemokraattisesta kirjallisuudesta edes
yksi kohta, jossa sanotaan yhtä selvästi kuin Lenin sanoo,
että on välttämättä otettava työläisiä puolueen komiteoi-
hin*. Uusiskralaisten hämmennyttämänä „Työmies” vastasi
painetussa sanassa, että hän ottaa haasteen vastaan; mutta
osoittautuikin, ettei hän ole ymmärtänyt, mitä haasteen
vastaanottaminen merkitsee, sillä mitään muuta kohtaa hän
ei ole mistään osoittanut, vaan on ainoastaan uhannut
„löylyttää” Leninin tai „tehdä selvää” hänestä. Luonno-
llista on, että näihin hirvittäviin uhkauksiin „Vperjod” ei ole
vastannut.

Ottakaa edelleen kysymys, joka koskee yhtä keskusta.
Lenin näet „Askelissa” sanoi, että yhden keskuksen kan-
nalla ovat olleet opportunistit, mutta nyt on yhden keskuksen
kannalla Enemmistökomiteain Byroo. Jälleen samaa
karkeaa vääristelyä, jossa on pidetty silmällä asiaatuntema-
tonta tai tarkkaamatonta lukijaa. Se, joka tahtoo lukea
„Askelet”, huomaa (s. 28, jota „Iskran” alakertakirjoituk-
sen kirjoittaja huolellisesti karttaa), että jo kauan ennen
bolshevikin ensimmäistä artikkelia, jossa vastustettiin
kahta keskusta (Rjadovoin artikkelit „Kiistoissamme”),
Lenin kirjoitti, että kahden keskuksen aate „otti huomioon
nimenomaan Venäjän sosialidemokraattisen työväenliikkeen
väliaikaiset (kuulkaat!) ja erikoiset tarpeet poliittisen
orjuuden tilanteessa ehdolla, että luotiin vallankumoukselli-
sen rynnistyksen ensimmäinen operaatiotukikohta ulko-
maille”. „Ensimmäisen aatteen”, sanotaan „Askelissa” heti

* Ks. tätä osaa, s. 45. Toim.

samassa sentralismin aatteesta yleensä, „piti ainoana (kuulkaa!) periaatteellisena aatteena kulkea (vanhan „Iskran” suunnitelman mukaan) punaisena lankana kautta koko sääntöjen; toinen, yksityinen, toimintapaikan ja -tavan väliaikaisista seikoista aiheutunut aate ilmeni näennäisessä perääntymisessä sentralismista, kahden keskuksen... muodostamisessa” (s. 28)*. Annamme nyt lukijan arvostella, millaisia ovat meidän puolueemme „Novoje Vremjan” polemisointimenetelmät! „Iskra” yksinkertaisesti yrittää pettää lukijaa salaamalla häneltä, 1) että Lenin on kauan sitten osoittanut kahden keskuksen aatteen väliaikaisen, *poikkeuksellisen* merkityksen; 2) että sen tähden Lenin ei ole koskaan selittänyt opportunistien yhtä keskusta koskevan vaatimuksen johtuneen yleisistä periaatteista, vaan ainoastaan „toimintapaikan ja -tavan väliaikaisista seikoista”, sellaisista seikoista, joiden vallitessa puolueen opportunistinen siipi *todella* oli ja sen piti olla yhden keskuksen kannalla. Tosiasia on, että vanha „Iskra” oli opportunistinvastaisen taistelun linnake. Tosiasia on myös se, että juuri opportunistinen siipi oli vähemmistönä edustajakokouksessa. Mitä ihmeellistä siinä on, jos nyt, kun uusi „Iskra” on osoittautunut opportunistiseksi, kun Venäjä on osoittanut suurempaa periaatteellista kestävyyttä ja puoluekantaista lujutusta kuin ulkomaat, jos nyt „väliaikaiset seikat” ovat muuttuneet? Meitä ei nyt vähääkään hämmästyttäisi, jos rabotshejedolaiset, Martynov, „suo” ja uusiskralaiset asettuisivat (sanoikaamme esimerkiksi kolmannessa edustajakokouksessa) kannattamaan kahta keskusta ja kaikki (tai melkein kaikki) bolshevikit — yhtä keskusta. Se olisi vain „väliaikaisia seikkoja” vastaava muutos niissä tavoissa, joita käytetään taistelussa niiden samojen vallankumouksellisen sosialidemokratian periaatteiden, vanhan „Iskran” periaatteiden puolesta, joiden puolesta Lenin ja bolshevikit ovat horjumatta taistelleet ja taistelevat. „Ihmeitä” saattavat tällaisessa muutoksessa nähdä vain novojevremjalaista tyyppiä olevat henkilöt. (Sanoimme, että yhden keskuksen kannalla saattavat olla melkein kaikki bolshevikit. Miten tulee käymään III edustajakokouksessa, sen saamme vielä nähdä. Keskuudessamme on erilaisia mielipiteitä „toimintapaikan ja -tavan väliaikaisten seikkojen” merkityksestä, ja edus-

* Ks. Teokset, 7. osa, s. 230. *Toim.*

tajakokouksessa me vertaamme kaikkia noita mielipiteitä ja „summeeraamme” ne.)

Uuden „Iskran” polemisoinmismenetelmien luulisi selviävän edellä olleesta kyllin hyvin, joten voimme olla nyt lyhytsanaisempia. „Iskra” sanoo, että Enemmistökomiteain Byroo on rikkonut puoluekuria kutsuessaan edustajakokousta koolle sääntöjen vastaisesti, sivuuttamalla Neuvoston. Se ei ole totta, sillä Neuvosto rikkoi sääntöjä paljoa aikaisemmin kieltäytymällä edustajakokouksen koollekutsumisesta. Sen olemme sanoneet kauan sitten ja avoimesti painetussa sanassa (Orlovski)⁷⁸. Sen jälkeen kun menshevikit repivät salaisella kahtiajakamisella rikki puolueen ja petoksellisesti karttoivat edustajakokousta, meillä ei ollut mitään muuta käytännöllistä ulospääsyä typerästä tilanteesta kuin edustajakokouksen koollekutsuminen vastoin keskuksien tahtoa. „Iskra” sanoo, että „Vperjodin” 9. n:n pääkirjoitus „Uusia tehtäviä ja uusia voimia”, vaatiessaan välttämättä laajennettavaksi varsin huomattavasti mitä erilaisimpien puoluejärjestöjen lukua, on ristiriidassa sääntöjen ensimmäisen, leniniläisen pykälän ajatuksen kanssa, sillä puolustaessaan ajatustaan edustajakokouksessa Lenin puhui välttämättömyydestä supistaa puolue-käsitettä. Tuota „Iskran” vastaväitettä voidaan suositella kymnaasiolaisena logiikantehtävänä opetettaessa nuorisoa saamaan selvää polemiikista. Bolshevikit ovat puhuneet ja puhuvat, että puolue on supistettava puoluejärjestöjen summaksi eli kompleksiksi ja sitten lisättävä noiden järjestöjen lukua (ks. edustajakokouksen pöytäkirjoja ja „Askelia”, s. 40 y.m., varsinkin 40—41 ja 46)*. Uusi „Iskra” sotkee puolueen *puitteiden* laajentamisen ja puolue-*käsitteen* laajentamisen, *puoluejärjestöjen lukumäärän* laajentamisen ja puolueen laajentamisen *puoluejärjestörajojen ulkopuolelle!* Selittääksemme tätä hyvin kiperää juttua esitämme esimerkin, joka ei ole mutkikkaimpia: edellyttäkäämme yksinkertaisuuden vuoksi, että koko armeija on kokoonpantu vain saman aselajin miehistä; armeijan kokoonpanoa on supistettava sellaisten miesten summaksi, jotka todella osaavat ampua, mikä tarkastetaan, sallimatta kenenkään kiertää tarkastusta puheilla ja oman asekelpoisuutensa todistelemisilla; sitten on pyrittävä kaikin tavoin lisäämään sellaisten miesten

* Ks. Teokset, 7. osa, ss. 246—249 ja ss. 254—255. *Toim.*

lukua, jotka pystyvät suorittamaan ampumakokeen. Ettekö jo ala hieman ymmärtää, mistä on kysymys, herrat uusiskralaiset?

Todistellen „Vperjodia” syylliseksi „Iskra” kirjoittaa: „Aikaisemmin vaadittiin vain lujia sosialidemokraatteja, jotka sellaisinaan oli tunnustettava, nyt päästetään pyhimmistä pyhimpään kaikki ainekset paitsi niitä, jotka tietoisesti ovat ei-sosialidemokraattisia”. Ottakaa „Vperjodin” 9. numero ja lukekaa: „Liittyköt kaikki... kerhot, lukuunottamatta tietoisesti ei-sosialidemokraattisia, joko välittömästi puolueeseen tai *kulkekoot puolueen mukana* (kursivointi kirjoittajan). Viimeksi mainitussa tapauksessa niiltä ei voida vaatia enempää ohjelmamme hyväksymistä kuin myöskään ehdottomia organisaatioita meihin” *... Eikö ole selvää, että „Iskra” pelaa suorastaan kieroa peliä sotkemalla sen, mitä „aikaisemmin vaadittiin” puolueeseen ottamiseksi, ja sen, mikä „nyt sallitaan” ryhmälle, joka on lähellä puoluetta? Bolshevikit ovat puhuneet aikaisemminkin ja puhuvat nytkin „Vperjodissa”, että itselukeutuminen puolueeseen on intelligenttianarkismia, että puolueen jäsenten ei pidä vain sanoissa tunnustaa „ehdottomia organisaatioita”. Vain se, jonka tavoitteena on sekaannuksen aikaansaaminen, voi olla ymmärtämättä tätä. „Vperjodin” tunnuksena on ollut: uusia tehtäviä varten järjestäkää uusia voimia puoluejärjestöihin tai äärimmäisessä tapauksessa järjestöihin, jotka ovat lähellä puoluetta. „Iskran” tunnuksena on „overt leveämmäksi”. Toiset sanovat: ottakaa rykmentteihinne uusia ampujia, järjestäkää ampumaan opettelevat apuosastoihin. Toiset sanovat: ovet leveämmäksi! lukeutukoon jokainen itse armeijaan oman mielensä mukaan!

„Iskra” aikoo nyt saada uskomaan, ettei sillä ole erimielisyyksiä „Vperjodin” kanssa vallankumouksen järjestämisestä ja aseistamisen järjestelyä koskevasta kysymyksestä. Kysymme ennen muuta: entä Parvus? Jos erimielisyydet ovat pahanilkisen „Vperjodin” keksintöä, niin miksi ette siinä tapauksessa tee lopullista välienselvitystä uusiskralaisen Parvusin kanssa, jota ei voida epäillä saivarteluhaluiseksi „Iskraa” kohtaan? Itsennehän teidän piti ensimmäisinä tunnustaa olevanne eri mieltä Parvusin kanssa? Miksi

* Ks. tätä osaa, s. 208. Toim.

sitten ollaan piilosilla? Itse asiassa uusi „Iskra” vastustaa tässä „Vperjodia” aivan samalla tavalla kuin „Rabotsheje Delo” vastusti vanhaa „Iskraa”. Tovereille, joita kiinnostaa *oman* puolueensa historia, ei voida kyllin suositella „Rabotsheje Delon”, varsinkin 10. n:n uudelleen lukemista. „Rabotsheje Delolle” osoitettiin, että se väheksyy poliittisen taistelun tehtäviä. Se väitti vastaan: mutta „Iskra” ei anna täyttä arvoa taloudelliselle taistelulle. Uudelle „Iskralle” osoitetaan, että se väheksyy sellaisia tehtäviä kuin vallankumouksen järjestäminen, kapinan suorittaminen, työläisten aseistaminen, sosialidemokratian osallistuminen väliaikaiseen vallankumouhallitukseen. Uusi „Iskra” väittää vastaan: mutta „Vperjod” ei anna täyttä arvoa vallankumouksen ja kapinan vaistovaraisuudelle, sille, että politiikka on tärkeämpää kuin „tekniikka” (aseistus). Samanlaatuinen hvostilainen asennoituminen johtaa samanlaatuisiin perusteluihin. Kun ihmiset eivät kykene antamaan johtavaa tunnusta uusia tehtäviä koskevassa kysymyksessä, peittävät he sitä lavertelemalla sellaista, että vanhat tehtävät ovat hyvin tärkeitä. Siepataan erillisiä sanoja tarkoituksella todistaa, miten itse vastaväittäjä pitää arvossa vanhojen tehtävien merkitystä, sosialidemokratian aakkosten merkitystä. Tietysti, toverit uusiskralaiset, me pidämme suuressa arvossa sosialidemokratian aakkosia, mutta *me emme halua pysyä iäti vain aakkosissa*. Siinä kaikki. Ei Parvus, ei Enemmistökomiteain Byroo eikä „Vperjod” koskaan aikone kiistää sitä aapistotuutta vastaan, että työläiset itse voivat aseistautua, tulevat aseistautumaan ja että heidän pitääkin aseistautua huolimatta järjestöistä ja puolueesta. Mutta kun „Iskra” esittää *tunnukseksi* oman kuulun „itseaseistautumisen”, niin silloin kaikki tietenkin hymyilevät nähdessään moista vaistovaraisuuden orjamaista palvomista. Kun „Iskra” Parvusia *ojentaessaan* keksii uuden, Kritshevskin ja Akimovin syvämietteisimpien teosten veroisen tehtävän — „aseistaa työläiset polttavan itseaseistautumistarpeen tunnolla”, niin silloin on luonnollista, että se saa osakseen vain naurua. Kun „Iskra” sellaisena ajankohtana, jolloin sosialidemokratian entisten tehtävien lisäksi on tullut uusia tehtäviä: joukkojen aseistaminen, katutaistelu j.n.e., kiirehtii äkkipäätä väheksymään näitä tehtäviä (joiden täyttämiseen juuri ja juuri on ryhdytty) järkeilemällä halveksuvasti „tekniikasta” ja sen toisarvoisesta

merkityksestä, kun „Iskra” sen asemesta, että *täydennettäisiin* puolueen entisiä, tavanomaisia ja vakituksia poliittisia tehtäviä uusilla „tekniikan” tehtävillä, esittää ajatuksen noiden tehtävien *erottamisesta*, niin silloin tietysti kaikki pitävät noita ajatuksia hvostismin uusina variantteina.

Eräänä hullunkurisuutena mainitsemme lopuksi „Iskran” yrityksestä vapautua siitä hyvästä maineesta, minkä se on ansainnut kuululla „olla aiheuttamatta paniikkia”-teorialla. „Iskra” itsekin jo sanoo nykyään tuota kysymystä „kuuluksi” yrittäen todistella Enemmistökomiteain Byroonkin propagoivan, että pitää „olla aiheuttamatta paniikkia”, kehoittaessaan kapinaa koskevassa lentolehtisessään olemaan varovainen (ellei ole äärimmäistä pakkoa) pikkuporvari-omaisuuden hävittämisessä, ettei suotta säilytetäisi näitä ⁷⁹. „Iskra” riemuitsee: ettepä tekään halua säilyttää!

Eikö tuo todellakin ole mainiota? Sopimusta, joka tehdään zemstvomiesten kanssa siitä, että ollaan aiheuttamatta paniikkia rauhallisen mielenosoituksen yhteydessä, rinnastetaan siihen, kun varoitetaan hävittämisestä omaisuutta kapinan yhteydessä ilman pakoittavaa tarvetta! Ja sitä paitsi: toisaalla „korkeinta tyyppiä oleva mielenosoitus”, toisaalla — aseellisen katutaistelun halveksittava, alhainen „tekniikka”... Eräs pieni kysymys, ystävät: mistähän johtuu, että jokainen sosialidemokraatti* hyväksyy tai on hyväksyvä kehoituksen olla säilyttämättä tarpeettomasti pikkuporvareita kapinan yhteydessä? ja miksi teidän zemstvokamppailusuunnitelmanne on päinvastoin, kuten te itsekin myönnätte, tullut „kuuluksi” sosialidemokraattien keskuudessa? miksi sitä vastaan ovat teidän omissa riveissänne protestoineet sekä Parvus että monet muut? miksi te itse olette tähän asti hävenneet julkaista tuota kuulua suunnitelmaa? Eiköhän vain siitä syystä, että teidän kehoituksenne paljonpuhutus kirjjeessänne ovat samassa määrin sopimattomia ja naurettavia kuin Byroon kehoitukset ovat kiistämättömiä ja sosialidemokratian yleisesti tunnustamia?

„Vperjod” № 15,
huhtikuun 20 (7) pnä 1905

Julkaistaan „Vperjod” lehden
tekstin mukaan

* Tähän mennessä vain yksin anarkistit ovat sanoneet olevansa eri mieltä tästä. Lentolehtisessään he ovat rynnänneet „Vperjodin” kimppuun paljastaen siinä, etteivät he ollenkaan ymmärrä, mikä ero on demokraattisen ja sosialistisen kumouksen välillä.